

[Rytter.]

frem paa; jeg kan forstaa, at man er utilfreds med, at det kommer saa sent, derfor har jeg ikke noget imod, at Sagen venter til næste Aar. Jeg kan nemlig ikke se, at der er en eneste Bestemmelse i Lovforslaget, som Ministeren ikke godt kan undvære, og er der endelig en enkelt Bestemmelse — jeg tror, Ministeren vil have vanskeligt ved at sige hvilken —, saa lad os tage den, men jeg vil henstille til den højtærede Minister, at vi faar Tid til at drøfte de Spørgsmaal, som her rejser sig.

C. J. F. Sven: Jeg skal ikke ret længe lægge Beslag paa det høje Tings Tid. Det Standpunkt, som mit Parti indtager i nærværende Sag, fremgaar formentlig klart af de Udtalelser, jeg tidligere har haft Lejlighed til at fremsætte under denne Debat. Vi er villige til at forøge Antallet af de faste Dommere. De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget maa vi, i hvert Tilfælde uden en nøjere saglig dybtgaaende Undersøgelse, vende os imod. Jeg finder derfor heller ingen Anledning til at gaa ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, saa meget mindre som alle Ord i saa Henseende efter min Mening er spildt. Sagen er praktisk talt afgjort fra Regeringspartiernes Side; Forslaget skal gennemføres, og de Ønsker, som Oppositionen eventuelt maatte have, kan, saaledes som Sagerne nu engang ligger, ikke komme i Betragtning. Jeg finder en Bekræftelse herpaa i de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Det radikale Parti, det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) i Dag fremsatte. Det var ikke nogen let Opgave, der var stillet den radikale Ordfører, men han udførte den med en Virtuositet, som fortjener al mulig Anerkendelse. Den Æggedans, som blev præsteret, var virkelig fremragende. Jeg maa endvidere beundre den Sagtmodighed, det ærede Medlem udviste. Jeg beklager, at den højtærede Justitsminister ikke i samme Grad lod til at goutere denne Sagtmodighed, idet de meget spagfærdige Reservationer, der blev taget af den ærede radikale Ordfører, fremkaldte nogle Bemærkninger, der, uanset deres venlige Form, i Realiteten var uhyre skarpe; man hørte Knaldepisken suse.

Jeg har saa i øvrigt kun en Bemærkning at gøre, nemlig i Anledning af den højtærede Justitsministers Udtalelse til mig om, at den højtærede Minister var ganske enig i, at hvis det drejede sig om at ændre Principperne i en saa vigtig Lov som Retsplejeloven, burde der være fore-

taget ganske anderledes grundige Overvejelser, end Tilfældet har været her, men det drejer sig her ikke om en Ændring af Principperne, kun om en vis Indskrænkning, visse Undtagelser, man vil gøre — en Betragtning, som i øvrigt ogsaa blev fremsat af den ærede Ordfører for det radikale Parti. Saa ligetil ligger det dog ikke, thi et Princip kan efterhaanden blive forsynet med saa mange Undtagelser, at Undtagelserne bliver Regelen og Princippet bliver Undtagelsen. Og det er netop det, vi fra vor Side — og jeg forstod ogsaa den ærede sidste Taler saaledes — frygter, at jo mere man giver sig til at opstille Undtagelsesbestemmelser over for disse til Grund liggende Principper, desto mere er man udsat for at udmarve Principperne, at skørne dem, saa at vi en skønne Dag staa over for, at Principperne vel formelt er i Behold, men reelt kun er en tom Skal. Og det er jo dog sørgeligt, hvis man virkelig i vor Tid skal komme ind paa at ønske sig tilbage til de Tider, da man fik Magna charta, da man fik Habeas corpus Akten, og da man fik Menneskerettighederne vedtaget; men det er det, vi mener Demokratiet er paa Vej til ved denne Lejlighed. Man gør det vel ikke med et stort Spring, men man er inde paa at udmarve de Principper, som man siger, man er Tilhænger af, og formentlig ogsaa er Tilhænger af; man leger med Ilden, saa at man en skønne Dag risikerer at komme til at staa med Principperne formelt i Behold, men reelt uden nogen som helst Værdi.

Gunnar Fog-Petersen: Det ærede Medlem, der nu forlod Talerstolen, mente at have hørt Knald i Luften af en Pisk, da Justitsministeren talte. Jeg tror, det ærede Medlem tager fejl deri. Det Forhold, der er mellem den højtærede Justitsminister og mig, er ingenlunde det, som det ærede Medlem formodede. Ganske vist har den højtærede Minister som den gamle Berider, han er, undertiden Lyst til at slaa et Smæld i Luften med sin Pisk, men hvis det ærede Medlem har aftjent sin Værnepligt ved Rytteriet, vil det ærede Medlem vide, at en gammel Dragonhest aldrig springer for de Knald, der kun er i Luften; den respekterer kun den Snert, der rammer.

Jeg har i øvrigt ikke saa forfærdelig mange Bemærkninger at gøre til den Debat, der her har fundet Sted. Man kan naturligvis diskutere op ad Vægge; ned ad Stolper om, hvorvidt det nye Stykke i § 760 og de sidste Linier i § 30 er Brud